

Պարույր Սևակ

Անքնություն

Քունրս չի տանում,
Դու էլ մի քնիր,
Հետս էլ կրկրնիր,
Որ Հայաստանում
Հիմա գարունը
Բացվել է արդեն.
Թողած հին հունը՝
Գետերը հորդել,
Պղտոր ու խելատ
Դես-դեն են խփում:
Կանաչից հարբած՝
Գառներ ու հորթեր
Լեռնալանջերին
Խայտում են, ծփում:
Մոշու թփեր են
Չորս բուրբ աճել:
Մի մուրր գառնուկ
Պճեղն է դաջել
Ոլոր կածանի
Կիսաթաց հողին:
Խագալի վրա

Մի բուռ հին կաղին
Տվել է իրեն
Լո՛ւտ արևկողի:
Կոճղը դարձրած
Իր համար սեղան՝
Պսակ է գործում
Մի պուճուր տղա
Ու գցում վզին
Իր ծիրան եզի:
Իսկ մա՛յրը տղի...
Պատավն անտեղի՛,
Չո՛ւր է տեղ գցել
Քնելու համար.
Նա, ինձ պես, գուցե
Չի քնել հիմա,
Նա՛, որին դեմքով
Ես շա՛տ եմ նման...
...Քունրս չի տանում,
Դու էլ մի քնիր,
Հետս էլ կրկրնիր,
Թե ի՞նչ եմ անում
Ես ի՞նչ եմ անում
Ոչ Հայաստանում...

10-11.XI.1956թ.

Մոսկվա